

ХЕРЦЕГОВЦИ СУ РАДОЗНАЛИ, воле да сазнају за своје мјештане, посебно за оне, који су, како они кажу, отишли „у свијет“.

Када се у селу појави неко из бијела свијета, а посебно, из великог града, рецимо из Београда, окупе се око њега „да га виде“, а и припитају за оне који су тамо, подразумијевајући да се тамо виђају баш као некад у селу.

Прво ће упитати за Тодора:

„Бога ти, виђаш ли га?“ упита Станко.

„Видим понекад“.

„А је ли се снашо?“.

„Муке ти се Тодору снаћи“, додаде Јован.

„А је ли истина да држи продавницу преда се у Београду?“ умијеша се Милан.

„Лако му је држати је преда се^{*)} – док је радио у државном послу, мет'о је за се“, нагласи Милутин.

^{*)} преда се – *приватно*.

„Па зар може толико обзинути, клет и јадан?“, промрмља Јока.

Када „пребраше“ Тодора, на ред би обавезно дошао Зоран.

„Виђаш ли нашег Зорана?“, упита Видоје.

„Понекад“.

Почеше причати како су некада сједили у кафани. Придружио им се и Зоран. Док је он сједио, Вукашин ни једну ријеч не проговори. Припита га Горан: „Што ти, Вуле, заниједи, док Зоран сјеђаше?“

„Не заради на мени дневницу, да је'е мајку“ — додаде Вукашин.

„И како је, тако ти Бога, нш Ушан?“, додаде Обрен. — „Безбели и гори, у Београду, издаје уши под кирију.“

„Шути! Носи те ђаво, чуће те неко, па ће ти бити што и нашем Глигору, када је оно опсов'о кобили“, промрмља Љубан.

„А шта је било Глигору?“ упитах ја Спасоја.

„Гонио у Столац жито, у млин, да самеле чељадима. Кад се враћ'о посрну доруша, па превали товар, а наопако бијаше, бијаше кишовито и велика блиња^{*)} Товар, арани^{**)} с бра-

^{*)} блиња — локва.

^{**)} аран — врећа од кострети (козје длаке).

шном, право у воду! Када се брашно надоји водом, мореш га само крмади дават'. Чељад остадоше гладна. Кад је виђе Глигор, у'вати се за главу и раздера на кобилу, псујући јој: „Јеб'о те Тито!“ .

Сутрадан нестаде Глигора. Почело се шапутати по селу, а и припитивати – да није болес'ан, да није неће отиш'о, да није ово, да није оно и свашта комбиноваше. Не би га за два-три дана, па се народ нађе у чуду“.

Све ми то у даху исприча Спасоје и додаде како је напокон одлучио да оде до Крунићуше. Глигорове жене, да је с најбољом намјером упита: „Тако ти Бога, шта је с Глигором, ће је?“

„Одвели су га“ – вели она.

„А зашто?“

„Напамет, лан'о нешто кобили“ – суздржано изрече Крунићуша.

Пребирајући поново и враћајући се на земљаке у Београду, упитаће тихо, скоро шапатом, за Лазара, да ли га виђам?

„Видим понекад“.

Живко ће мени на ухо: „Очију ти, како он теби изгледа?“, наводи мене да потврдим њихову „дијагнозу“ да он није сав свој, а да није из његових уста.